

АЛЕКС КОШ

НОВОГОДИШНА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Пламен Панайотов, 2022

chitanka.info

Знаете как се случва понякога: в съня ти се губиш в пространството, във времето... Около теб се върти странна въртележка от образи, звуци, усещания. И уж знаеш, че това е сън... че всичко наоколо е нереално, но по някаква причина също така си сигурен, че ако това нещо (същото, което държиш в ръцете си), го стиснеш по силно и не го пуснеш по време на събуждането, то определено ще пробие тънката граница...

И ето че ти увисваш някъде между реалността и съня, напълно уверен, че ето го, ти си го хванал и си го взел със себе си. Сега ще се събудиш и ще можеш да го докоснеш, да го вземеш в ръце... то е осезаемо и реално... След това отваряш очи и нетърпеливо се оглеждаш... Не! Мечтите така и не са станали реалност, нищо не се е променило! И нямаш нито вълшебна пръчица, нито компютъра, за който толкова отдавна мечтаеш, нищо. За част от секундата се чувстваш като жестоко измамено дете, което сутринта на Коледа не е намерило подарък под коледната елха... Но всичко това постепенно преминава и ти се потапяш в реалността. Всички мечти са отмити от потока проблеми и задачи и всичко е забравено... за известно време...

* * *

Не, това просто не може да бъде! Невероятно! Може би прекалено невероятно, за да не е истина. Аз съм ясно помнел как си легнах в горда самота. Вратата, като всеки нормален градски жител, заключих с всички възможни ключалки, дори вентилационните отвори — и те бяха затворени. А и как да ги отвориш, ако навън е минус двадесет и пет, а радиаторите едва греят. Всичко е както обикновено, с изключение на един малък детайл: в ръцете си държах син шал. Нейният шал!

Глупости. Много добре знам, че това е невъзможно. Толкова невъзможно, че може да се окаже истина... или... ами да! Разбира се! Как не се сетих веднага? Сигурно момчетата са ми погодили номер. Неведнъж съм им разказвал за удивително реалистичните си сънища. Макар и дреболия, но това са хората, с които прекарвам по осем часа на ден. Със сигурност се разбрали колко голямо значение им придавам. Точно така, това определено е Колян или Витка.

И така, изпълнен с решимост да се разправа с прекалено майтапчийски настроените си приятели, аз започнах да се приготвям за работа. Трябва да призная, че логичното и просто обяснение на странното събитие едновременно ме успокои и разгневи.

Е, сега ще им обясня как да се шегуват с мен. Ще им дам да се разберат!

Процесът на сутрешните водни процедури и закуската премина толкова бързо и неусетно, че, напускайки апартамента, аз неволно се замислих: ядох ли изобщо, дали и това не ми се е присънило? А ако ми се е присънило, тогава... не, в ръката си държа шала и той никъде не е изчезнал. Тоест днес някой ще си го получи по врата, а след това ще ми обясни как е успял да влезе в заключения апартамент.

В студиото хармонично цареше творчески хаос. Подло промених любимия си навик и днес не закъснях, така че намерих целия ни екип на правилното място — близо до пулта за управление на светлината. Едрият Колян мързеливо отпиваше кафе от пластмасова чаша, а слабият и подвижен Витка създаваше вид на активно работещ. За пореден път забелязах колко смешно изглежда тази двойка. Много ми напомняха на бандитите от филма от моето щастливо детство „Гост от бъдещето“.

— Ей сега ще набия някого — изригнах аз вместо поздрав, докато в движение свалях палтото си.

— Хей, Сан, не бързай — лениво отвърна Колян, без дори да се обърне към мен. — Първо кажи къде ще празнуваш Нова година, а после карай по план — бий, убивай, дори насилвай, ако искаш, ей Витка например.

От това пренебрежение към свещения ми гняв едва не онемях.

— Защо ти е да знаеш? — попитах само, забравяйки за момент за основната цел на посещението ми. Е, не заради работата се застоях тук, честно.

— Питам, значи трябва — резонно отговори Колян. — Просто ние тук решихме да се съберем за Нова година. Шесто студио през нощта е свободно, така че мислим да поканим всички и да организираме едно хубаво парти.

Витка кимна в знак на съгласие, без да вдига поглед от пулта.

— Не знам, момчета, аз се канех да прекарам тази Нова година у дома.

— О, я стига?! — изненада се Витка, смачка пластмасова чаша и я хвърли в кошчето. — Такъв празник, а ти — сам?!

Свих неопределено рамене.

Не, плановете ми бяха малко по-различни, но почти не излъгах.

— Момчета — побързах да сменя темата на разговора на такава, която ме интересува повече: — Имам един въпрос към вас.

— Е? — изсумтя Колян, явно недоволен от избягването на темата „новогодишно парти“.

Тук леко се обърках. Сега, когато стоях пред приятелите си, всички предположения започнаха да изглеждат като пълни глупости. Кой от тях би се промъкнал в чужд апартамент заради някаква глупава шега?

— Ъ-ъ... кой от вас ми извъртя тази толкова подла шега? — попитах несигурно.

— Кога това? — изненада се Витка. — Ако говориш за вируса в компютъра ти, той е съвсем безобиден...

— Какъв вирус? — изненадах се на свой ред аз.

— О... а, не, аз само така... — веднага се смути той и отново се обърна към пулта. — Шегичка.

Погледнах го подозрително, но не казах нищо. Не ми беше до това сега.

— Някой от вас влизал ли е в апартамента ми? — зададох въпрос аз, но по някаква причина вече знаех какъв ще бъде отговорът.

— Ти да не си луд?! — в един глас извикаха и двамата. — Съвсем си се побъркал с твоите сънища!

Замълчах засрамено, осъзнавайки, че те може би не са толкова далеч от истината. Ами ако наистина се побърквам?

Трябваше да извадя шала от джоба и да го покажа на своите приятели, за да се убедя поне в неговата реалност.

— Какво е това? — подозрително попита Колян. — Да не си станал фетишист?

— Той си беше — веднага прихна Витка.

— Що за парцал е това? Да не е някаква забрадка? — продължи да гадае Колян.

— Невежа — изсумтя Витек. — Това е шал — един вид почит към модата на деветнайсети.

— Година? — не разбра Колян.

— Век. Глупчо — Витка почука с юмрук по главата на приятеля си. Звукът наистина излезе доста глух...

Сдържах се и опитах ясно да обясня откъде точно идва този шал с цвета на небето... също като цвета на очите ѝ. Сигурно затова тя носеше този шал на всички наши срещи... толкова ѝ подхожда... по някаква причина от целия външен вид на момичето от съня само очите и този шал се бяха запечатали в паметта ми. Всичко останало, както и в обикновените сънища, си спомнях много смътно.

— Е, момче, отивай да си поспиш — прекъсна спомените ми Колян. — Скоро ще стигнеш дотам, че ще прекарваш цялото си свободно време с твоята приятелка от сънищата... Стоп! — той внезапно бе споходен от прозрение. — Ти се каниш да посрещнеш Нова година с нея! Затова оставаш вкъщи, нали?!

Той обвинително заби пръст в мен.

— Точно така. И какво?! — отвърнах гневно, подготвяйки се за отговорната работа, която правех от шест месеца, откакто тя се появи в сънищата ми. Тази работа беше изпращането на всеки, който се опитва да навлезе в личния ми живот, някъде по-далеч.

Изненадващо, но този път Колян не започна спор и каза само да се махна отгук, да изляза на улицата на въздух, може пък мозъкът ми да се проветри и да заработи нормално.

Мълчаливо се съгласих, осъзнавайки, че от работа пускат много рядко (за щастие Колян имаше правомощията да го прави) и такъв дар на съдбата не бива да се пренебрегва. Още повече, в навечерието на Нова година.

На улицата цареше празнична атмосфера: коледни елхи, гирлянди, навсякъде крачат белобради дядовци в червени дрехи, всички са толкова щастливи...

За съжаление аз не можех да споделя веселото настроение. По някаква причина напоследък се радвах само на едно — настъпването на нощта. Целият ми ден минаваше в мисли дали днес ще сънувам прекрасната непозната или не. И тя идваше при мен в съня... не винаги, но все пак достатъчно често. От първата ѝ поява бяха изминали почти шест месеца и през цялото това време мислех само за нея, зовях я преди лягане. Понякога, събуждайки се сутрин, дълго време не можех да се върна в реалността и лежах в леглото, очаквайки,

че... още секунда и ТЯ ще влезе през вратата: в халат, с поднос в ръце, и ще каже „Добро утро, скъпи“. А никога не съм чувал гласа й...

* * *

Целият следващ ден отлетя за миг. Дори нямах време да размишлявам по-сериозно над произхода на странния шал. Всъщност изобщо за нищо не мислех, напълно се отдадох на предпразничната суматоха. И чаках. Чаках да стане десет вечерта на 31 декември, за да си легна и да я видя в съня си... Това ще бъде най-хубавата Нова година в живота ми. Сигурен съм... не, с нея не сме се разбирали за нищо, но някак си знаех със сигурност, че тя ще дойде. Най-малкото много се надявах.

И ето че настъпи този дългоочакван миг. Аз, по-скоро за да отдам почит на празника, а не поради необходимост, стотвих нещо (макар че освен мен никой друг няма да яде тази гадост), после събрах проклетата елха. Но ето че всичко свърши. Най-накрая можех да легна с мисълта за моята рижа позната, най-скъпото ми от всички същества на този свят. Само по чиста случайност ние с нея се оказахме в различни светове: аз — в света на мръсната реалност, тя — в света на призрачния сън. Но не всичко е загубено... понякога нашите светове могат да се пресичат, например нощем...

* * *

Но не и този път... не и този път! Как така?! Аз... толкова се надявах, а тя не дойде. Събудих се от звъненето на часовника и разбрах, че новата година е настъпила. Вече. А аз така и не се срещнах с нея... или тя вече ме чака?! А аз не спя... значи трябва спешно да заспя. По дяволите. Не искам да заспя! Ама че късмет. Съвсем не искам, ни най-малко.

Станах от леглото, осъзнавайки, че вече няма да мога да заспя. Само със сънотворни... ами да! Сънотворни! Спешно трябва да притичам до дежурната аптека.

Облякох се за отрицателно време и изхвърчах навън. На улицата цареше празнично веселие: всички се поздравяваха за новата година, пиеха шампанско, целуваха се. Но аз нямах време за това. Бързах към аптеката.

— Честита Нова Година! — извиках аз, втурвайки се в незабележимата едноетажна сграда на кварталната аптека. — Дайте ми най-силното хапче за сън.

— На вас? — изненада се възрастната аптекарка.

Само вдигнах рамене. Никога не се знае кой от какво има нужда.

— Сега ще обслужа момичето, а после и вас — измърмори старата жена и бавно се насочи някъде в другия край на аптеката.

— Но на мен ми трябва спешно! — извиках след нея. — Вие не разбирате, въпросът е на живот и смърт!

— Ще чакате — повтори старицата. — Първо момичето, а след това сте вие.

Едва не изревах:

— Вашето момиче ще изчака, при мен е спешно!

— Извинявайте, но и за мен е спешно — раздаде се тих глас зад мен, някъде зад стойката с витамини.

Тихо изругах и, изобразявайки най-културната си физиономия, пристъпих към момичето, което си избираше нещо от витрината.

— Извинете ме още веднъж, но бихте ли ми позволили да ви изпреваря? Какво ви струва, разликата е само минута.

— Тогава ще изчакате, щом е само за една минута — отговори блондинката, продължавайки да стои с гръб към мен. — Аз вече от двадесет минути чакам тук, така че ще трябва и вие да потърпите.

Оставаше ми само да стисна зъби и да чакам. По дяволите! Никога не съм харесвал блондинки. Изглежда цялата мода на нашето време ги поставя на пиедестал, а аз винаги съм предпочитал брюнетки... или червенокоси... Да, защото ТЯ има червена коса...

Най-накрая аптекарката донесе сънотворните и ги подаде на блондинката. После възрастната жена ме погледна виновно.

— Съжалявам, но това е последната опаковка.

— По дяволите — неволно се изтръгна от мен, но веднага ми проблесна спасителна мисъл:

— Извинете, госпожице, позволете ми да купя няколко хапчета от вас, да речем... за петдесет долара?

Гледах блондинката с маниакална надежда, като в същото време забелязах нежните и много красиви черти на лицето ѝ. Доста е сладка, трябваше да призная.

Момичето отговори с изненадан поглед и изведнъж се смути.

— Какво говорите. Ако толкова ви трябва, мога да ви дам половината опаковка. Това ще бъде моят малък подарък за вас за новата година.

Тя сладко се усмихна.

Каква усмивка само... За известно време просто забравих защо изобщо дойдох в аптеката. Стоях като истукан и с глупаво изражение на лицето гледах неочакваната си спасителка. Жалко, че досега се криеше зад стенда с глупавите витамини. Късата ѝ руса коса изумително подчертаваше загара на кожата, а сините ѝ очи изпускаха закачливи искри, които по някаква причина не изгаряха, а нежно стопляха сърцето. А в очите ѝ имаше нещо... притегателно.

— Аз... — езикът предателски отказа да ми се подчини. — Ще ви бъда много благодарен.

— Е, да тръгваме, вие ще ме изпратите, а по пътя ще ми кажете защо толкова ви трябва приспивателни в тази прекрасна празнична нощ — неочаквано решително предложи момичето. — По улиците сега има толкова много пияници...

Успях да се справя с объркването и галантно ѝ подадох леко трепереща ръка.

— Разбира се, ще ви изпратя. Като цяло районът ни е опасен, зад всеки ъгъл се крие или побойник, или изнасилвач — несполучливо се пошегувах аз.

Ох, колко смачкан изглеждам, отбелязах си наум, поглеждайки за кратко отражението си в стъклената врата. Целият разрошен. Добре поне, че бях облечен нормално — добрият вкус ми го осигуриха родителите още от дете.

Излязохме от аптеката и момичето ме поведе през тъмните дворове. Навсякъде се чуваха взривове на пиратки и весели гласове.

— А на вас защо ви трябваша хапчета за сън?

Умишлено попитах първи, за да имам време да измисля подходящ отговор на същия въпрос за себе си.

— Майка ми ме помоли да ѝ купя нещо, за да спи спокойно. Че с тези малоумници — тя изпрати с развеселен поглед минаващата край

нас група тийнейджъри. — Ще гърмят, ще викат, ще пеят...

— Като цяло, без сънотворни не става — обобщих, усмихвайки се.

— Точно така — момичето звънко се засмя и като отвори опаковката, ми подаде единия блистер. — А вие защо се нуждаете от хапчета за сън?

— По същата причина като майка ви. Вече не съм толкова млад, че да обикалям по улиците...

Момичето ми хвърли преувеличен, оценяващ поглед.

— Да... леко износен... но като цяло доста добър екземпляр.

Очевидно лицето ми е изглеждало много комично, защото тя отново избухна в заразителен смях. Аз не устоях и се засмях в отговор.

Спряхме.

— А ето и моят дом — малко тъжно каза тя.

— Вече? — аз също бях, меко казано, огорчен. — А ти... ох, извинявай — плеснах се по челото. — Дори не знам името ти.

— Да, аз самата някак си забравих да се представя — изненадано отбеляза момичето. — По някаква причина имам чувството, че те познавам отдавна. Би било странно да питаш за името на стар приятел.

Удивително. Тя сякаш четеше мислите ми, аз самият я възприемах така, сякаш се познаваме от години. Веднага преминах на „ти“, а преди никога не съм фамилиарничил така с непознати.

— Казвам се Александър — протегнах ръка аз, стараяйки се да запазя сериозно изражение на лицето си.

— Лана. Много ми е приятно да се запознаем — тя леко стисна ръката ми и отново се засмя.

— Сигурно те чакат у дома — неочаквано се опомних аз. — Гости, а и на майка си трябва да занесеш хапчетата.

Лана прехапа устни.

— Ами... мама, мисля, че може да почака. Освен това имам една много важна работа.

— Каква?

— Да изпратя един мой познат до дома му, тъй като районът ни е опасен, зад всеки ъгъл се крие или побойник, или изнасилвач...

Бях готов да подскоча от радост.

— Да — подозрително се заоглеждах аз. — Зад всеки ъгъл...

Разходихме се до блока ми, после отново се върнахме до дома на Лана и тогава ме осени „неочаквана“ идея — да дойде при мен на чай с торта. Гореспоменатото сладкарско изделие ми беше дадено от мама преди три дни по случай новата година и беше крайно време да бъде изядено. Повторих последното предложение на глас.

— Е, да не пропада доброто дело — разумно отбеляза Лана. — Още повече като се има предвид, че тази година все още не съм яла нищо.

Отново тръгнахме към моя блок и няколко минути по-късно вече стояхме в коридора. И едва там, докато галантно поемах лекото кожено палто на Лана, аз си спомних, че когато излизах, оставих леглото неоправено, а стаята — разхвърляна... В резултат решително блокирах вратата към бърлогата си и учтиво обясних на Лана, че тя спешно трябва да отиде до банята и да се измие. А аз самият, още щом тя изчезна в банята, се втурнах в стаята с надеждата поне малко да поразтребя и, разбира се, най-важното — да оправя леглото. В противен случай като нищо може да го приеме за недвусмислен намек...

— Охо, вече е постелил леглото. Виж ти колко е бърз — чу се зад мен.

Аз замръзнах с възглавница в ръце, ни жив, ни умрял.

— Аз... аз оправях... ти погрешно си разбрала... просто не смогнах...

— Ох, ти си като дете. Ох, не мога... — Лана избухна в смях и се просна на леглото. — Как може да си толкова наивен... нали видях бардака ти, когато отидох в банята...

Ядосано хвърлих възглавницата по нея.

— На ти тогава! Да ми се подиграваш така...

Тя улови възглавницата и я хвърли обратно. Аз ловко се отклоних, но ударих коляното си в ръба на леглото и паднах до Лана. Възглавницата прелетя покрай мен и попадна в полилея...

— Снайперистка — изкоментирах аз, легнал на леглото в пълен мрак. — Интересно, дали ще има късо съединение?

— Ти имаш късо съединение — чу се тихият глас на Лана до ухото ми. — Лежи до красиво момиче на леглото, а си мисли за някакъв полилей...

— Ама аз... — опитът ми да се оправдая беше прекъснат по най-наглия начин... нагъл, но много приятен...

На вратата се почука. По-точно не беше чукане, а блъскане. И какво не му харесват на звънеца? И колко, дяволите да ги вземат, ненавреме!

— Не очаквам никого — прошепнах, опитвайки се да дишам по-равно.

— И аз — отговори в същия тон Лана и, неспособна да издържи, изсумтя.

— Сега ще почакаат, ще почакаат и ще си тръгнат — неуверено предположих аз. — Сигурно са сгрешили вратата.

Сякаш за да опровергае думите ми, се чуха едва доловими гласове:

— Саня! Отваряй! Дойдохме да те превърнем... пфу... да те възвърнем... не, да те върнем! Да. Да те върнем в реалния свят.

Разбира се, гръмогласният Колян. Трудно можеш да го сбъркаш с друг.

— Чудя се какво ли има предвид? — някак небрежно попита Лана.

Край. Най-романтичният момент в живота ми е съсипан.

Въздъгнах тежко и, на косъм от това да завия от ярост, тръгнах да отварям вратата.

— Е, сега някой ще... — много тихо, но от това не по-малко злобно процедих аз, докато се борех с ключалката на вратата в пълен мрак.

Но едва отворих вратата и просто ме пометоха. Колян, Витка и още един наш приятел, Серьога, като по чудо се събраха в малкия ми коридор. Вълна от изпарения ме удари в лицето, принуждавайки ме да отстъпя към вратата на стаята, но този рубеж нямах намерение да предавам без бой.

— Момчета, защо не останахте в шесто студио, а? — проплаках аз.

Колян неопределено сви рамене, като едва не събори дрехите от закачалката, а Витка, като най-честен, призна:

— Взеха ни го нашето студио. Оказа се, че не само ние сме се сетили, при тях там всичко е планирано.

— Така че решихме да се поразходим — вклини се Колян, като леко преплиташе език, — и веднага се сетихме за теб и твоите глупости. Той, видите ли, вижда сънища. Всеки сънува нещо, аз също понякога сънувам подобни неща, но не зациклям на тях!

— Да — съгласи се Сергей. — Не бива така. Сънищата няма да ти заменят реалния свят. Време е да забравиш...

Сергей прекъсна умната си реч в средата на изречението и се загледа зад мен. Съжалих, че нямах под ръка камера. Приятелите ми имаха толкова изненадани физиономии, че просто не можех да не се засмея. Не ми трябваше да се обръщам, за да разбера, че Лана се е появила зад мен.

Топлата ѝ, почти безтегловна ръка легна върху рамото ми.

— Няма ли да ме представиш на приятелите си? — сякаш нищо не се е случило, попита тя.

— О, да, разбира се — нежно сложих ръката си върху нейната. — Това е Лана.

— Ако това е сънят му, тогава аз също мисля да се прибера и да поспя... — промърмори Колян, нервно мачкайки шапката си в ръце.

Витка сръга с лакът едрия Колян.

— Ама какви ги вършим... Аз се казвам Виктор, този с глупавото изражение на лицето е Коля, а онзи с умното — Сергей.

— Много ми е приятно — усмихна се Лана.

Колян все още се пулеше, а Сергей и Виктор вече си бяха разменили разбиращо намигване.

— Добре, време е да си ходим... в колата ни чакат момичета, сигурно вече съвсем са замръзнали — Витка отново сръга Колян в ребрата. — Чу ли?

— Ох, да — подскочи Колян. — Наистина, ами ако момичетата замръзнат? Не може така...

И тримата набързо ми стиснаха ръката, поздравиха двама ни с Лана за новата година и забързаха към изхода.

— Забавни момчета — каза Лана, когато най-накрая затворих вратата зад приятелите си и отново се озовахме в почти пълен мрак.

— Да, макар това да не е точната дума — някак вяло се съгласих аз.

— И за какво все пак говореше онзи гръмогласен младеж? — с някак странен тон попита Лана.

Добре, че не запалихме лампата в коридора...

— Стига сме стояли в тъмното — каза Лана и щракна ключа.

Как успя да го намери толкова бързо?

Напразно се опитах да скрия объркания си поглед... защото й трябваше да включва светлината в толкова неподходящ момент...

— Ами... една стара шега...

— И за какво е тази шега? — не се отказа Лана, а нещо в гласа й ми даде да разбера, че по някаква причина този въпрос беше много важен за нея.

Започнах да обяснявам, опитвайки се да не избухна в нервен смях. Сега, когато Лана стоеше пред мен... онова далечно момиче от сънищата за мен вече не беше толкова материално, както преди.

— Разбираш ли... смятах да посрещна новата година по доста специфичен начин...

— Аха, в горда самота — подсказа Лана.

— Не съвсем — отвърнах уклончиво.

— А как тогава?

— Виждаш ли... последната половин година се срещам с момиче...

Лицето на Лана се превърна в застинала маска.

— С момиче?!

Бях готов да си оскубя косата.

— Не! Не ме разбра...

— А как трябва да го разбирам? — с леден тон попита Лана.

Втурнах се стремглаво в стаята.

— Сега ще ти обясня всичко... по дяволите, колко е тъмно — аз бръкнах в чекмеджето на масата, в което беше синият шал. — Виж този шал...

— Най-обикновен шал — отсече Лана, едва поглеждайки го. — Имам същия, захвърлен някъде у дома.

— Ти не разбираш... — вече просто не знаех какво да кажа.

— Именно. НЕ разбирам. И ти не ми обясняваш нищо.

Събрах мислите си.

— Добре. Да забравим за малко шала...

Лана взе ефирната тъкан от мен и започна да я върти в ръцете си.

— През последната половин година имах сънища, в които...

Момичето изведнъж сложи ръка на устните ми, давайки ми знак да млъкна. Настъпи не особено приятна пауза.

— Не, няма да забравим за шала — едва ли не на срички каза Лана. — Това е МОЯТ шал. Откъде имаш МОЯ шал?

— Това не е твоят шал — отговорих аз, щом Лана свали ръката си от устните ми. — Това е шалът на момичето-от-сънищата.

Лана ме погледна, сякаш съм луд.

— Не, това е моят шал, ето тук са бродирани инициалите ми.

— Какви инициали?! — почти извиках аз. — Събудих се, а шалът лежеше на възглавницата ми. Как може твоят шал да се окаже на моята възглавница?!

— Слушай... — Лана подозрително ме погледна в очите. — Ти да не си фетишист?

Тук вече не издържах.

— Така, сядай на леглото и слушай. И не ме прекъсвай. Само тогава ще можем да се разберем за всичко.

За щастие тя ме послуша и аз започнах объркания си разказ. Разказах ѝ как за първи път сънувах червенокосото момиче... после започнах да я сънувам по няколко пъти седмично. С нея никога не сме разговаряли, просто се гледаме в очите и се разхождаме за ръце по брега на реката...

Когато започнах да описвам реката и гората, през която се разхождахме, Лана дълбоко се замисли и дори ми се стори, че вече не ме слуша.

— Хей, слушаш ли ме? — не издържах аз.

— Да... — някак неуверено отговори Лана. — Знаеш ли, че точно сега, когато започна да ми описваш тази гора и тази река... толкова ясно си я представих... сякаш вече съм била там. Дори ми се стори, че съм била някъде на подобно място, може би в предградията?

Свих рамене и продължих да разказвам за сънищата си... Мина доста време. Толкова се бях увлякъл от историята, сякаш преживявах всичко наново, и не веднага забелязах, че Лана от доста време клюма нос. Когато, едва сдържайки прозявката си, се обърнах към нея да я попитам дали все още иска да опита обещаната торта, Лана вече кротко спеше, свита на края на леглото.

— Мда... явно ще отложим по-нататъшните обяснения за утре — измърморих, като самият аз вече трудно схващах какво се случва

наоколо. Все пак този ден порядъчно ме изтощи.

Неохотно излязох в коридора, изключих лампата... и внимателно, за да не събудя Лана, легнах от другата страна на леглото.

Сънят ме подхвана и ме понесе някъде далече, далече... там, където тече река, шуми гора... и там, където ме чакаше момичето-от-съня...

И наистина, реката ромолеше, гората шумеше, но виж момичето се беше загубило някъде.

Огледах се изненадано и седнах на някакъв камък, който толкова удачно се беше оказал наблизо. За първи път се озовавах тук без моята спътница. Или може би аз бях неин спътник? Не знам... нещо в мен се беше променило през тази новогодишна нощ. Не, някъде в сърцето беше останало място за момичето-от-съня, но останалото вече изцяло бе завладяно от новата му обитателка.

Само в книгите и филмите сънищата са толкова реални, че можеш да ги сбъркаш с живота. Сънят си е само сън. Може да породи конкретни чувства, но останалото е много размито.

Така беше и сега. Ето седях тук на камък, но и вече виждах всичко някъде отгоре. Виждах как покрай реката бавно върви момиче в синя рокля и със син шал. Червенокосо момиче.

Аз вече вървя редом с нея... или винаги съм вървял до нея? Не знам...

Поглеждам я в лицето. В него има нещо... познато или нещо такова. Смътно ми напомня на Лана... или вече търся чертите ѝ в лицето на момичето-от-съня? Възможно е...

Момичето-от-съня се обърна към мен и ме погледна в очите...

Точно заради този поглед се стремях всеки път към този сън. Заради тези сини очи, заради тази мека разбираща усмивка...

Ще постоим, гледайки се един друг, и ще продължим... а после аз ще се събудя и всичко ще изчезне...

— Сънувам ли те? — неочаквано попита момичето-от-съня.

От изненада замръзвам и дълго не смея да отговоря. Цяла вечност. Това е възможно, нали сме в сън...

— Всъщност аз те сънувам — казвам в края на вечността.

— Значи ние се сънуваме един друг — тихо резюмира момичето.

— Значи — повтарям като ехо.

— Значи някога ще се събудим...

— Значи.

И ние отново стоим в гората, гледайки се един друг в очите. Стоим цяла вечност. Дори цели две вечности. Това е сън, тук всичко е възможно.

— Прегърни ме — прошепва неочаквано момичето-от-съня.

Аз я прегръщам мълчаливо и ние стоим така... стотици и хиляди вечности...

* * *

Събудих се бавно, с усилие се пренесох от света на сънищата в реалния свят...

Някъде на границата в мен възникна странното чувство, сякаш нищо не се е променило при прехода от единия свят в другия. Преди винаги чувствах остра загуба и тъга, сякаш съм оставил там най-ценното в живота си... но не и сега. Сега нещо се беше променило.

Бавно отворих очи, все още не вярвайки на усещанията си.

Пред мен бяха същите тези красиви сини очи, очите на момичето-от-съня. Неволно замигах бързо, борейки се с видението. Но всичките ми сетива крещяха, че това не е сън. Прегръщах Лана.

— Сънувам ли те? — сънено попита тя.

— Всъщност аз те сънувам — прошепнах аз.

— Значи ние се сънуваме един друг — тихо повтори Лана. — Разбира се! Ние се сънуваме един друг! — вече по-силно каза тя и в очите ѝ светна разбиране.

Аз мълчах, нямах сили да издам нито звук.

— Как не си спомних по-рано? — продължи Лана. — Винаги лошо помня сънищата... само усещане за някаква тъга... а днес си спомних всичко. Сънувам те от половин година! Ето защо в мен веднага възникна чувството, че се познаваме отдавна.

Аз, все още гледайки я неуверено в очите, попитах:

— Но в съня ти беше различна... и цветът на косата ти беше различен... Никога нямаше да те позная, ако те срещнех на улицата.

— Ти ме срещна на улицата — изсумтя Лана. — И наистина не ме позна.

— Не на улицата, а в аптеката — не се съгласих аз. — Но ти си съвсем друга... само очите ти...

— Сънищата са си сънища — философски каза Лана. — Там всичко изглежда различно... но косата ми наистина е червена по природа, но нали на мода са глупавите блондинки, трябва да се съобразявам.

Изведнъж си спомних, че прегръщам красиво момиче, при това лежа в собственото си легло.

— Ъ... направо не мога да повярвам — промърморих и дискретно издърпах ръката си от гърба на Лана.

По някаква причина не успях да извърша това действие дискретно.

— Какво? — Лана ме погледна внимателно в очите.

— Аз лично искам да изям новогодишната си торта — внезапно се развеселих аз, — и ако не побързаш, може и да остане нещо за теб. В крайна сметка това е законният ми новогодишен подарък.

— Глупчо — Лана нежно прокара ръка по бузата ми. — Аз съм твоят новогодишен подарък...

* * *

Измина цяла вечност, после още една... минаха хиляда вечности, и накрая все пак стигнахме до тортата.

— Но как в крайна сметка шалът ми е попаднал при теб? И как изобщо е възможно... да се сънуваме един друг? — тихо попита Лана, докато бавно отпиваше горещо кафе.

— По-добре да не мислим за това... — и веднага се поправих: — Не, ние, разбира се, можем да се сетим за стотина версии, но едва ли е възможно да намерим доказателства дори за една от тях.

— И как съм могла да забравя всички тези сънища? — Лана съкрушено поклати глава. — Всеки път се събуждах със странно чувство на самота, но не помнех нищо. Защо?

Вдигнах рамене.

— Кой би могъл да знае... Какъв късмет, че едновременно ни споходи мисълта за сънотворните.

— В смисъл? — не разбра Лана.

— Ами... аз исках да посрещна новата година в съня си, с теб... но не можах да заспя. И отидох в аптеката за хапчета за сън. Явно и ти си имала същия проблем.

Лана ми хвърли изненадан поглед.

— Всъщност не. Нали ти казах, че майка ми поиска хапчета за сън. О, господи, тя ще се притеснява... — Лана стремглаво се втурна в коридора към телефона.

Аз останах сам в кухнята.

Ама че работа... Но е истина, Лана не помнеше сънищата, защо изведнъж би искала да прекара тази нова година с мен? Тя дори не ме позна... Можехме многократно да се разминаваме. И сигурно сме го правили, нали живеем съвсем близко един до друг! И ако не беше глупавата случайност, аз никога нямаше да се запозная с нея... Все пак в съня тя изглеждаше по-различно. Вероятно и аз също съм бил различен... в съня всичко е много относително...

Лана се върна от коридора и енергично скочи в скута ми.

— Всичко е наред, макар че ще ми четат конско, когато се прибера — очите на Лана блеснаха с палав блясък. — Знаеш ли, мислех си... пак ли ще се сънуваме един друг? Представяш ли си колко страхотно ще е? Заспиваме заедно... в съня сме заедно... и се събуждаме заедно.

— Страхотно — признах честно.

— Ами да — кокетно се намръщи Лана. — Тогава може да те отегча... ще кажеш, все едно и също.

— Как можа да си помислиш подобно нещо?! — искрено се възмутих аз.

— А ти ми докажи обратното.

— Ще го докажа!

— Ами докажи го.

— Сега ще ти го докажа!

Станах от стола, държейки Лана на ръце.

— Знаеш ли — аз замислено прехапах устна, — само едно нещо ме притеснява.

— Какво? — Лана се притисна още по-силно към мен.

— Това е прекалено невероятно, за да е истина. Повече прилича на сън.

— Е, тогава по-скоро ме целуни, преди да съм изчезнала.

Трудно е да се откаже на подобна молба.

И измина цяла вечност... после още една... изминаха хиляди вечности. Това може и да не е сън, но любовта прави живота да прилича на сън. А в съня всичко е възможно...

2004, Москва

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.